Az örök fájdalmas sivalomravál sóhajtom el koporsó mellett a távolinál elköltözött jó barátunk, Klein Bernát, [illegible] és hagy mélyen sokat mind kiket elveszítünk, de el nem felejthetünk soha. Sokan siratnak benne hűséges vezérképet, mindazonjában évekig nagy hiányokat, feledés fátyolát nem vonhatja emlékezet az idő, mert hiányoni fogja mindig hitvesének, mindig testvéreinek nem csak családos évéinek, de hiányoni fogja mindnyájunk közül kitűnő élet-ben a közjó előmozdításán önzetlenül munkálkodó embert csak nálunk. Hiszen nincsen községünknek olyan nemes intézménye, melyet ő ne támogatott volna, nem merült föl községünkben soha olyan nemesebb eszme, melynek megvalósí-tól magát kivonta volna, tehetségéhez képest részt vett mindenben, nem volt ke-ret senki előtt, aki kért tőle, mivel önzetlenül adott, boldogságát lelte abban, ha másokon segíthet s ha mint a közjó szerény munkása előmozdíthatta mások javát. És ez a szerénység volt a legszebb ékje, melyből mindnyájunk becsülését érdemelte ki. mindenben részvett, de mindenből csak a háttérből óvatosan nyomait, áldo-zatának fényét, a saját személyét nem kívánta soha senn elismerni, sem kitüntetését, dicsőítés nem nyomult soha, fáll a földiektől, önszeretetnél akarta mindig megtenni a jót. De arról mi tudtuk őt, tudtuk, hogy őrá mindig számíthatunk s így biztonsággal vakartuk fá közzétenünk gondviselésének áldását, melyet lelkiismeretes-séha pontossággal, igazán fiúon évekkel s kapcsolattal tartott be, fájdalom, csak nagyon rövid ideig. S ez a szerény önzetlenség, melyből feleslegessé vált a közélet-ünkben, volt az ő jellemének alapvonása, mely boldog családi körében nyilatkozott meg. A ki boldogságának lelkesítő, egyúttal vigasztaló, egyet dobbanni a ki szivének egy szerettének egymást, hogy háromnapok 25. évfordulóját akarta közösen ünnepelni, mintha egymásért remegve csak-tének volna a közeli napot, melyben ékben elválaszt egymástól bennünket, önzetlen szeretet mikkel mennek egymást boldogítottak, hanem egymást megértve, óltak egy-másnak tekintették, hogy családtok elhagyatott évait vidorrá nyújtsák alá-rodat meg ígérték, ígéretüket [illegible] mint igaz élet szülők a legkisebb áldozattal. S lehet-e gyötrő nagyobb csapás, mint igaz élet szülők a legkisebb áldozattal. S lehet-e mélyebb, kit a legbékésebb, legnyugtatóbb egyetértésben élve a sírhalomnak ragadhatott rideg kegyetlen [illegible] mint igaz élet szülők a legkisebb áldozattal. S lehet-e testvérek így vannak egymás! Oh mily szilaj családi boldogság nálai nélkülök el a te társaságodból, jó barátunk, ki feledhetetlen maradsz emlékedből közöttünk, ki özvegy-nek fogja nélkünk a családodban így, mint a közéletben, s kinek emlékét soha fogja apáinkra adni a fájdalmas sóhajt: [illegible] és [illegible] de el nem felejthetünk soha. Az örök emlékezetben vesz-ünk és koporsód mellett az Isten elé, hogy örök nyugalmadért fohászkodva az imából merítsünk megnyugvást a mindenható akaratában.

Nyugtalan 1904. nov. 1.

Klein Bernát

Ven/11179